

[Korsgaard.]

sætte denne Rente ned, og saa siger den højtærede Finansminister: Nej, det vil jeg ikke, fordi disse Obligationer har jeg købt under en vis Forudsætning, og den Forudsætning mener jeg skal holde. Det er et retsligt Standpunkt, som jeg i og for sig ikke har noget imod, men jeg kan ikke forstaa, at Staten ikke lige saa vel kan nedsætte Renten for disse Papirer som for andre. Man opstiller en Mod sætning til det Tilfælde, hvor Staten direkte har ydet Laanet, men Forholdet er da det, at Staten en Gang har skaffet sig de Penge og maattet betale et vist Beløb derfor, og nu kommer man paa et vist Tidspunkt og siger, at nu kan vi nedsætte. Jeg kan ærlig talt ikke forstaa, hvorfor man ikke kan gøre det overfor det Forhold, der blev fremdraget af det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse.

Naar den højtærede Finansminister argumenterer med, at man i sin Tid modtog disse Obligationer som Betaling, ved jo enhver, at Obligationers Værdi kan forandre sig. Man maa antage, at da Staten overtog dem, var de de Penge værd, som Staten overtog dem for; men det er ikke noget Bevis for, at de vedblivende er det. Og naar Situationen er den, som det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse med en vis Ret paa pegede, synes jeg, det er naturligt, set fra Statens Standpunkt, at sætte en lavere Rente. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være noget urimeligt i at gøre, hvad det ærede Medlem ønskede.

Men Hovedbetragtningen i den højtærede Finansministers Udtalelse er altsaa den, at naar Staten — og det samme maa jo ogsaa gælde om en Privatmand — har købt en Obligation under visse Omstændigheder, har ingen Lov til at nedsætte Renten for denne Obligation. Man kan tilvejebringe en Situation, hvis Forholdene er dertil, hvor man kan indløse en Obligation, altsaa gøre det, som man normalt kalder konvertere den; men man kan ikke slet og ret nedsætte Renten. Derpaa lægger jeg i den nuværende Situation en uhyre Vægt. Efter den højtærede Ministers Udtalelser, saa vidt jeg har forstaaet dem, kan man ikke nedsætte Renten for den Obligation, det være sig en almindelig Obligation eller en Panteobligation, som man i en eller anden Situation har købt for et eller andet Beløb, idet man regnede med, at saa havde man sin Sikkerhed for at kunne faa den Rente, som den paagældende Obligation gav Ret til.

Jeg mener, at dette Problem har den allerstørste Interesse netop i den Situation, vi er i, og hvor jeg havde troet, at der vir-

kelig indenfor Regeringspartierne og ikke mindst indenfor Socialdemokratiet var en stærk Tilbøjelighed til at nedskrive f. Eks. Kreditforeningsobligationsrententvangsmæssigt. Og naar jeg siger, jeg har den Opfattelse, saa er det ikke noget, der er grebet ud af Luften. Jeg kan saaledes henviser til, at det ærede Medlem Hr. Fisker, der jo er et Medlem af Socialdemokratiet, som man i høj Grad maa regne med, har gjort sig til Talsmand for det, i alt Fald fremsat Udtalelser, som jeg ikke kan forstaa anderledes end, at man indenfor Socialdemokratiet tænkte sig den Mulighed, at man tvangsmæssigt kunde nedsætte Obligationens renten.

Men jeg maa sige — og det kan kun glæde mig —, at den højtærede Ministers Udtalelser i Dag kan jeg ikke forstaa anderledes end, at han gennem disse afgjort vender sig herimod og peger paa, at vi vel paa Grund af den lave Rente kan komme ind i en Konverteringssituation, men at man derimod ikke kan nedsætte Renten uden at konvertere. Jeg haaber, at jeg har forstaaet Udtalelsen rigtigt, og hvor vigtigt end det af det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse rejste Problem kan være, saa er dette Problem et langt større. Jeg hilser derfor, i hvert Fald foreløbig, med Tilfredshed de Udtalelser, den højtærede Finansminister har fremsat, og vil i den højtærede Ministers eventuelle Tavshed tillade mig at se, at jeg ikke har misforstaaet Udtalelsen.

Finansministeren (Bramsnes): Jeg har udtalt mig om det ganske specielle Forhold, der her foreligger, om de Panteobligationer, der her er Tale om. Hvilke Konklusioner ærede Medlemmer ønsker at drage af mine Udtalelser, kan jeg jo ikke være Herre over.

Korsgaard: Jeg maa have Lov til at sige, at det kom den højtærede Finansminister alt for let fra. Thi jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Minister vil erkende, at der er en vis tanke-mæssig og logisk Sammenhæng mellem det ene og det andet. Jeg opfatter i og for sig ogsaa Udtalelsen, saaledes som den faldt, som en Bekræftelse af, at min Opfattelse af den højtærede Ministers Mening var rigtig i Dag — om den højtærede Minister kan blive tvunget til at have en anden Mening, og jeg maa formode, det er det, den højtærede Minister vil reservere sig, kan jo kun Fremtiden vise.

Hermed sluttede Forhandlingen.